

MEGSZOKOD...

Megszokod, mint a falu a harangot.
Összenősz vele, mint faág a törzssel –
e rossz bohózáttal, melyben mint kerge özvegy,
lúdtalpain a halál körbe-körbe szökdel.

Tűz van, esküvő, temetnek, születnek,
kitekerik a csirke nyakát levesnek,
botrány! bolondság! – sírnak és nevetnek,
szaladj játszani! – mondják a gyerekek.

Szaladsz és elesel. Megütöd magad és fáj.
Vagy megütöttek? Te ütöttél?
Fordulnál vissza? Fogadkozol? Elbújsz?
Ugyan már, hova szöknél?!

Majd profitálsz lüktető sebeidből,
harci szekered a mezőre hajtod,
megdermed hátadon a sós verejték,
s látod, ahogy árnyékod túlnő rajtad.

A csábító leszel és az elcsábított is –
hogy ne legyen olyan árva az árva.
Egymást szorongatják vadul a vágyak,
s mindenki másón át marad magára.

Lebontott kályha füstje száll utánad,
egy régi fásládának vallanál szerelmet,
de jussát követeli minden új nap –
tapsolsz a mának és a tegnapot elejted.

Megszokod, mint a falu a harangot,
egymás után sírni, nevetni, sírni,
ne kérdezd, hogy mi végre, mire kellett,
hogy minek is kell sort sor után írni.